

Немов гаряча вогняна куля

Після закінчення Кьонсонського інституту в 1941 році я поїхав до Японії, щоб продовжити навчання. Я відчув, що маю знати все про Японію. У потягу до Пусана я не міг стримати сліз. Я накрився пальтом і голосно плакав, через що в мене текло з носа й опухло обличчя. Я журився від думки, що залишаю свою країну, тоді, коли вона страждає під ярмом колоніального панування. Дивлячись у вікно, я плакав і бачив, що плач пагорбів і річок ще скорботніший за мій. Я побачив видіння, як сльози течуть з трави та дерев, тоді я сказав: «Я обіцяю пагорбам і струмкам моєї батьківщини, що повернуся та принесу їй визволення. Тож не плачте, а дочекайтеся мене».

1 квітня о другій годині ночі я сів на пором з Пусана до Сімоносеки. Тієї ночі дув сильний вітер, але я не міг піти з палуби. Я стояв на ній, спостерігаючи, як вогні Пусана віддаляються. Так просидів на палубі до ранку. Прибувши до Токіо, я вступив до Васеда Коуту Коугакко, інженерно-технічної школи, філії Університету Васеда. Я навчався на електротехнічному факультеті, і обрав електротехніку, бо відчував, що не зможу створити нову релігійну філософію, не знаючи сучасної техніки.

Невидимий світ математики має щось спільне з релігією. Щоб зробити щось велике, людині треба вміти аргументувати. Можливо, завдяки моїй великій голові я добре знався на математиці, яка для інших була складною, а мені подобалося її вивчати. Моя голова була такою великою, що було важко підібрати капелюха. Я двічі ходив на фабрику, щоб мені врешті-решт пошили його. Можливо, саме розмір моєї голови впливав на мою здатність зосереджуватися і відносно швидко завершувати роботу, на що в інших ішло кілька років.

Під час навчання в Японії, як і в Кореї, я засипав своїх викладачів запитаннями. Тільки-но я починав запитувати, то не міг зупинитися.

Деякі вчителі вдавали, що не помічають мене, і просто ігнорували, коли я питав: «Що ви думаєте з цього приводу?» Якщо я у чомусь сумнівався, то не міг заспокоїтися, доки повністю не розбирався в питанні. Я не навмисно виводив своїх педагогів з рівноваги. Адже відчував, якщо я вже вивчаю щось, то мушу розібратися в цьому досконало.

На моєму столі в кімнаті завжди поруч лежали три розкриті Біблії – корейською, японською та англійською мовами. Я знову і знову перечитував одні й ті самі уривки трьома мовами. Щоразу, читаючи уривок, я підкреслював вірші й робив нотатки на полях, через що сторінки моєї Біблії рясніли чорними чорнилами, тому їх було важко читати.

Незабаром після початку навчання я відвідав захід, який проводила Асоціація корейських студентів, щоб привітати нових студентів-земляків. Там я з великим запалом заспівав корейську пісню, показуючи всім свою любов до нашої батьківщини. На цьому заході була присутня японська поліція, адже в той час очікувалося, що японська культура асимілює корейців. А все ж із гордістю я співав корейську пісню. Ом Док Мун, який того року вступив на факультет архітектурної інженерії, був глибоко зворушений, коли почув, як я співаю цю пісню, і ми стали друзями на все життя.

У цей час корейські студенти, які навчалися в різних закладах Токіо, організували підпільний рух за незалежність. Це було цілком природно, бо наша батьківщина стогнала в агонії під японським колоніальним пануванням.

Рух постав у відповідь на те, що японці назвали «Великою східноазіатською війною (1937—1945)». Коли війна загострилася, Токіо почав призивати корейських студентів як «студентів-солдатів» і відправляти їх на фронт. Ці дії стимулювали діяльність підпільного руху за незалежність. Ми гаряче обговорювали, що робити з японським імператором Хірохіто. Я зайняв важливу позицію в русі. Вона передбачала тісні відносини з Тимчасовим урядом Республіки Корея у вигнанні, розташованим у Шанхаї та очолюваним Кім Гу. Попри те, що

обіймаючи цю посаду я ризикував своїм життям, я не вагався, оскільки був готовий померти заради справедливості.

Біля університету Васеда була поліцейська дільниця. Японська поліція дізналася про мою діяльність і пильно стежила за мною. Вона завжди знала, коли під час шкільних канікул я планував повернутися додому, до Кореї, і слідкувала за мною до порту, аби переконатися, що я виїжджав. Важко порахувати, скільки разів мене заарештовували, били, катували та замикали в камері. Проте навіть під час найгірших тортур я не надав поліції жодної інформації, яку вона шукала. Чим більше мене били, тим сміливішим я ставав. Одного разу на мосту Йоцугава я побився з поліцейськими, що переслідували мене. Я вирвав шматок перила мосту й використав як зброю в бою. У ті часи я був схожим на вогняну кулю.

Revision #2

Created 25 February 2024 08:20:27 by andres

Updated 25 February 2024 08:21:20 by andres